

ΡΟΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ὄρον μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — ὁ κ τ ὠ φ ρ ἄ γ κ α ε ι ν α ι μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ἑμῶς μέρη — δ ἔ κ α φ ρ ἄ γ κ α κ α ι ' σ τ ε χ ἔ ρ ι.

* Ἦδη τριακοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῦομεν ἴστην γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κ' ἐνιακόσια τέσσαρα και δέκα,
τοὺς ἐχθροὺς, Πατρίδα, κτύπα και πελένα.

Εἰκοστή Δεκεμβρίου κ' ἐβδόμη,
κ' ἄλλοι πρόσφυγες θάλλθουν ἀκόμη.

Ποῦντος γίλια κ' εἴκοσι, βάλε και τρακόσα,
ἴφετο γιὰ τὰ Κάλαντα δὲν μᾶς δίνουν γρόσα.

Τὸ ζευγαράκι σαμπουναῖ τὰ Κάλαντα τὰ φετεινά.

και δίκωπο μαχαίρι.
— και ποῖος γι' αὐτὸν δὲν χαιραί; —

Νὰ σὰς τὰ ποῦμε;

Ἦέστετα...

Λοιπὸν τὰ λέμε πάλι,
ἂν και τὰ ξέρετε και οἷς, ἂν και οἷς τάπαν κ' ἄλλοι.

* Ἀρχιμηγιὰ κ' ἀρχιχρογιὰ
— κ' ὄλο θερίζει τὸν ντουνηῖ
* Ἄρης ἀνθρωποκτόνος —
χαρὰς ἀλήθεια χρόνος.

* Ἀρχιμηγιὰ κ' ἀρχιχρογιὰ
κ' ἀρχὴ καλὸς σὰς χρόνος...
ὄρασε, μορὲ κυχῆ ἔντουνηῖ,
ποῦγινας ἄλλος Κρόνος.

Νὰ σὰς τὰ ποῦμε; ... Ἦέστε τα
σ' αὐτὴν τὴν ἀηθία,
κ' ὄλα τὰ κράτη δέστε τα
μὲ τὸν ζουρομανδύα.

* Ἀη-Βασίλης ἑκόπιασε
ἀπὸ τὴν Καισαρεία,
πάλι τὸ σύμπαν ἑκόπιασε
τρέλλα πυρὸς ἀγρία.

Βασίλη, πῶθεν ἔρχεσαι; Βασίλη, ποῦ πηγαίνεις;
πῶς βρίσκεις τὴν κατάστασι τῆς νέας οἰκουμένης;
Δὲν ξέρω πῶθεν ἔρχομαι; και ποῖ θὰ καταντήσω,
κ' ἔγὼ δὲν ξέρω σήμερα τί νὰ σὰς ἀπαντήσω.

Καινούριος χρόνος βρέχεται;
— ἄρχοντες τὸν παντιέχεται —
μ' αἷμα ἄνθρώπων τώρα —
και ρίχνετε τοῦ δῶρα.

* Στὰ χέρια τώρα δὲν κρατῶ
σφυρίκτρα και ροκάνα,
μὰ σὺν πετούμενο πετῶ
μέσα σ' ἀεροπλάνα.

Καινούριος χρόνος πλάκωσα,
— τὸ σύμπαν ἀπεπλάκωσα
ἀγιάτρευτη μανία —
πρωτοχρογιὰ σπανία.

* Ἀεροπόρος ἔρχομαι; κ' ἀτρόμητος διαβήτης
ἐναερίου δρόμου,
κ' ἢ κτίσις μὲ κατάπληξιν ἀνοήσι; τὰ στραβὰ τῆς
νὰ δῆ τὸν ἔρχομέ μου.

Βασίτ' τουφεκί φλογερὸ
— γιὰ σοῦ, κορμάκι λιγερὸ —

Κάτος νὰ φῆς, κάτος νὰ πηῆς, κάτος νὰ τραγουδήσις,
κάτος μὲ τῆς κουβένταις σου νὰ μᾶς καλοκαρδίσις.

Ἄμμ'τι νὰ φάω, τι νὰ πῶ, καὶ τι νὰ τραγουδῶ,
καὶ τι κουβένταις νὰ σὰς πῶ νὰ σὰς καλοκαρδῶ;

Ἄπ' ἔπου κι' ἄν ἐπέρασα μεγάλη βουλμία,
ἀπ' ἔπου κι' ἄν ἐπέρασα κοράκια λιμασμένα,
περὶ κι' ἀπὸ δημόσια κι' Ἰδιωτῶν Ταμεία,
ἴβρισκω τῆς πέρταις σφαλιστικῆς καὶ τὰ κλειδιά παρμένα.

Ἄη-Βασιλῆ, τι μὰς λές; αὐτὸ δὲν εἶναι νέον...
τὸ ξέρομε, τὸ ξέρομε... φτώχεια καὶ τῶν γονέων,
κι' οὔτε κανένας δέχεται! Ταμίας νὰ γενῆ...
γὰ πές μας ἄλλο τίποτα, ποὺ νέο νὰ φανῆ.

Ἡ φτώχεια καὶ μὲ τοὺς παλῆγους καὶ τοὺς καινούργιους
[χρόνους
φέρνει καὶ μὸς καὶ πόνους.

Κι' ἄν καὶ συνήθης φαίνεται καὶ μὴ κοινοτοπία,
ὅμως ἢ σιχαμένη
πάντα καινούργια μένει
ὅσο καμμιά δὲν γίνεταί γιὰ τούτη θεραπεία.

Ἄη-Βασιλῆ, μὴν τὴν λές τὴν τρις ἀνάθεμά τη,
ποὺ μέσα' στὴν ἀντάρα
γαρίζα γιὰ πεντάρα
ἔγινε κάθε μάτι.

Μὴ μὰς τὴν λές τὴν ἀτιμῆ καὶ μὲ τὸν νέο χρόνο
γιατὶ μὰς δίνει μαχαιριαῖς καὶ τδνομά της μόνο.
Ἄστὴν νὰ τὴν ξεχάσωμε, μὴ μὰς λυπῆς μὲ τούτη,
μὰ λέγε μας γιὰ πλοῦτη.

Ἄπ' ἔποια' πέρασα μερὰ
κανένας δὲν πληρόνει...
μοῦ λένε πῶς κι' ἢ Βουλγαριὰ
τῶσκασε τὸ κανόνι.

Ἄν καὶ φωνάζῃ διαρκῶς πῶς οὐδ' ἕτερα στέκει,
ἐν τούτοις τῶσκασε κι' αὐτὴ
καὶ μὲς' ὅτ' ἀ κρῶα παραιτεῖ
κάθε καραζευέκη,
ποῦ δὲν ἐπρόσμενε ποτὲ νὰ φῆ κανονιὰ
μὲ τὴν Πρωτοχρονιά.

Εἶχε δὲν εἶχε τῶσκασε καὶ τούτ' ἢ κασιδιάρα,
ποῦ γιὰ κανόνια σὰν κι' αὐτὸ πολλοὶ τὴν παροξύνουν...
μὰ τῶπ' ἀν κι' οἱ προπάτορες πῶς οὐκ ἂν λάβοις θῆρα
παρ' ὅσων δὲν κρατοῦν λεπτὸ τὸ δόντι τῶν νὰ ζῶνουν.

Καιρὸς μεγάλος κανονίων, βροντῆς καὶ μπαταρίας,
ἀρχιμηγιὰ κι' ἀρχιχροιά,

νὴ γὰρ χρέη κανονιά,
κι' εἶοι τῆς Βουλγαρίας.

Σήμερα παίζει γελαστὴ
κι' ἐκείνη τὴν τοαμπούνα της,
καὶ γράφει κάθε θανειστὴ
ἀπάνω' στὴν πατοῦνα της.

Μ' αὐτοὺς τοὺς λόγους τοὺς πικροὺς ἀρχίνισε νὰ κλαίῃ
κι' ὁ ξύλινος ὁ Φασουλῆς
τοὺς Πρόσους τῆς Ἀνατολῆς,
ποῦ ἔαφνικὰ μωφλοζῆδες' γενήκαν ψευραλέοι.

Β'

Ἐμέρωμα Πρωτοχρονιάς,
καὶ τοῦτος ὁ καχτὲ ντουινιάς
ἀπὸ πηλέμων καὶ χρεθὼν κανόνια ξεκουφάινεταί
καὶ παίζει Καραϊσκο,
καὶ μέσα' στὸν κατακλισημὸ περιστέρα δὲν φαίνεται
μ' ἑλθᾶς χλωρὸ κλαδίσκο.

Σὲ φτώχειας ξεφαντόματα
λέμε τὴν ἄλφα βῆτα,
κέθομε καὶ τὴν πῆτα.

Στοιχειώνουε τὰ πτόματα
τοῦ σκοτωμένου κόσμου
καὶ παρελαύνου' μπρὲς μου.

Ἄη-Βασιλῆς φετεινός...
τὰ σκοτωμένα πλάσματα
γινήκανε φαντάσματα.

Καὶ μὲς' ὅτ' ἀ μούτρα καθενὸς
εἶγενεστάτου θρέμματος
πετοῦνε σβέλους αἵματος.

Ἄη-Βασιλῆς τοαμπούνα
μ' ἄλλοζῶτικῆ τοαμπούνα
σὲ τούτῃ τῇ φουρτούνα.

Τι κάλαντα τὰ φετεινά!...
κι' ἔγο' στὴν τρικυμία
κάνω τὸν Καζαμία.